

Отъ този день Евангелина почна да отпада бързо; отъ сега родителитѣ ѝ трѣбваше да се откажатъ отъ всѣка надежда. Хубавата спалня бѣше, по мнѣнието на всички, една погребална стая. Мисъ Офелия стана сестра милосердна и заслужи почетъта на всички за начина, по който изпълняваше длъжността си..

Чичо Томъ често ходѣше при Ева. Тя чувствуваше голѣмо облекчение, кога я носатъ. Старииятъ негръ обичаше много да я носи. Той се разхождаше съ нея въ стаята или въ бамбуковата галерия, а когато духаше хладниятъ морски вѣтръ, той отиваше съ нея подъ градинскитѣ портокали, оставяше я на единъ столъ и пѣше любимитѣ ѝ химни. Сенъ-Кларъ сжщо я носѣше, но той скоро се уморяваше, а Ева му казваше:

— Остави ме на Тома, той обича да ме носи. Само това може той да прави сега и иска да не стои празенъ.

— Азъ сжщо, отговори баща ѝ.

— Да, тате; но ти можешъ да ме гледашъ денѣ и ношѣ, да ми четешъ. Послѣ, Томъ ме носи поудобно и не се уморява.

Томъ бѣше приятелътъ, който най-добрѣ знаеше Евинитѣ прѣдчувствия. Тя му разкриваше всички тия тайнствени прѣдчувствия, които поразяватъ една душа въ минутата, когато струнитѣ на живота започватъ да отслабватъ. Въмсто до спи въ стаята си, Томъ прѣкарваше ношъта подъ галерията, готовъ да стане при всѣко повикване.

— Чичо Томе, му каза мисъ Офелия, лудъ ли си, та лѣгашъ на отворено, като куче.

— Не говорете толкозъ високо; г. Сенъ-Кларъ може да ни чуе. Вие знаете, че трѣбва нѣкой да стои да чака съпруга.

— Какво искашъ да кажешъ?

— Вие си спомняте думитѣ на писанието: „Подиръ полунощъ, чу се силенъ викъ: „Ето съпругътъ иде!“ Това именно чакамъ всѣка ношъ, мисъ Офелию, и не трѣбва да се отдалечавамъ.

— Чичо Томе, кое те кара да си спомнявашъ тия думи?

— Мисъ Ева ми каза; Създателътъ ѝ изпраща едно послание. Трѣбва азъ да бжда тамъ, мисъ Офелию, защото, когато това божествено дѣте влѣзе въ царството небесно, ще се отворятъ вратитѣ и ние ще хвърлимъ единъ погледъ на небесното ѝ жилище.

— Чичо Томе, мисъ Ева каза ли ти, че тази вечеръ е по-злѣ отъ другъ пжтъ?

— Не; тя ми каза тази заранъ, че се приближава къмъ края: звука на тржбата звучи въ ухото ѝ.

Този разговоръ ставаше между десетъ и дванайсетъ часа вечеръта.

А при това Ева бѣше по-весела прѣзъ деня отъ обикновено; тя бѣше прѣгледала скжпоцѣнитѣ си и бѣше означила приятелитѣ, на които искаше да ги остави. Тя говорѣше ясно и бѣше

така жива, както не бѣха я забѣлѣзали отъ много недѣли насамъ. Баща ѝ я бѣше посѣтилъ и я намираще по-добрѣ отъ всякога; той бѣше казалъ даже на мисъ Офелия:

— Братовчедко, може-би, ще успѣемъ да я спасимъ.

Но „съпругътъ“ дойде въ полунощъ, страшенъ и тайнственъ часъ, когато се скжсва завѣсата, която дѣли неопрѣдѣленото настояще отъ вѣчното бждаще. Зачу се най-първо въ стаята на

умирающата единъ шумъ отъ бързи стжпки. Това бѣха стжпкитѣ на мисъ Офелия, която бѣше пожелала да бди надъ младата болна и чието опитно око разпозна признацитѣ на кризата. Вратата на стаята се отвори и Томъ веднага скокна.

— Иди за доктора, Томе; не губи ни минута!... каза мисъ Офелия. Послѣ тя почука на Сенъ-Кларовата врата.

— Братовчедо, моля те, ела.

Тѣзи думи паднаха възъ башиното сѣрдце, като прѣстъ връзъ единъ мртвешки ковчегъ. Той стана скоро и отиде при Ева, която спѣше още. Сенъ-Кларъ и братовчедката му гледаха дѣтето